

ММДН

**бюлетень
проводу**

**організації
українських
націоналістів**

БЮЛЕТЕНЬ ПРОВОДУ
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

ч. 29

Березень 1988

Слава Україні!

Героям Слава!

Відбувся Сьомий Великий Збір ОУН

Оце число "БП" присвячене VII-му Великому Зборові ОУН. Великий Збір є небуденною подією, бо він відбувається раз на кільканадцять років. Згідно з Устроєм ОУН, прийнятим на VI-му ВЗ, черговий ВЗ – тобто VII-ий – мав відбутися 5 до 7 років пізніше, і він відбувся у приписаному терміні. За новоприйнятим Устроєм на VII-му ВЗ, наступний ВЗ має відбутися по 5 роках.

Роля Великого Збору з'ясована в Устрою: це "джерело і верховна влада ОУН" /пар. IV, т. 1/ Про уточнення ролі ВЗ читаємо в т. IV,5: "ВЗ а/ ухвалює основні закони, програму і засади політики Організації, б/ установає напрямні діяльності, в/ розглядає і приймає звіти... г/ г/ д/ вибирає..." /членів головних установ ОУН/.

Важливість кожночасного ВЗ залежить від даної ситуації, спроможности розв'язати правильно назрілі проблеми і від провідних особистостей, які формують думку і провід. І так Перший ВЗ, що мав назву "I Конгрес Українських Націоналістів", покликав до життя ОУН і визначив її генеральні напрямні, будучи ділом у першу чергу полковника Є. Коновальця. Другий ВЗ розв'язав кризу, яка заіснувала після загибелі сл. пам. полк. Є. Коновальця та прийняла свіжі постанови в новій дійсності, бо як в 1930-их роках головними окупантами України, проти яких ОУН вела визвольну боротьбу, були Росія і Польща, то на початку 1940-их років, ними були Росія і Німеччина. Також виріла проблема державної програми на випадок відновлення Української Держави, і II ВЗ дав на неї правильні відповіді. Третій Надзвичайний ВЗ вибрав новий Провід після схоплення ворогом і загибелі кількох чоловічих членів та прийняв рішення в справі умасовлення визвольної боротьби, зокрема розгорнення військово-революційної УПА. IV ВЗ вирішив зміни після загибелі сл. пам. Степана Бандери, визначив напрямні зтяжної довготривалої національної боротьби в неприхильній світовій дійсності, доповнивши ідеологічні й стратегічні основи ОУН суттєвими визначеннями. Прийнято виразні християнські ідеї та концепцію Національних Револуцій, як альтернативу до орієнтацій на сторонні чинники. V-ий і VI-ий ВЗ були в основному продовженням постановки IV ВЗ. Тепер VII ВЗ доказав дієздатність ОУН після великої втрати в особі Голови Проводу, сл. пам. Ярослава Стецька, та в обличчі різних змін, що відбуваються в російській імперії. Напевно члени ОУН і сторонні обсерватори ствердять на основі доступної документації, що теоретична підготовка до цього ВЗ не була слабшою, ніж до V-го чи VI-го ВЗів. Отже організація диспонує провідницькими кадрами різних вікових груп, що поведуть її безкомпромісовим шляхом у черговий етап боротьби за Українську Самостійну Соборну Державу.

Публікуючи в "БП" частину матеріялів VII ВЗ, наголошуємо, що вони призначені виключно для відома, пізнання і використання членами і організованими симпатиками. Не вільно давати ні поширювати "БП" навіть найближчим членам родини і приятелям. Чим строгіше буде кожним членом придержуана конспірація, тим міцнішою буде ОУН! Однак ідеологічні й політичні постанови нехай стануть напрямними нашого щоденного життя і чинів в рядах Організації Українських Націоналістів!

7. ОУН змагає до того, щоб український нарід здійснював своє всестороннє життя прийдешніх поколінь в рамках могутньої суверенної держави, в якій найосновнішими ключевими критеріями політичного, соціального і господарського ладу будуть найвищі ідеали свободи і справедливості.

8. Кров'ю борців за нашу волю дорого окуплений досвід навчив нас, що тільки власна національна держава забезпечить українській нації належне місце в світі і найкраще спілкування з іншими народами.

9. ОУН закарбувала собі різко аж до болю історичний досвід боротьби проти зазіхань на Україну, колоніального визиску та підлих практик російського імперіялізму. У новітніх часах Москва всіми засобами державного апарату реалізує ніби неминучий історичний процес "злиття націй", які мали б створити т.зв. "советський народ". В тому пляні застосовуються різні методи, наприклад: асиміляція, присвоєння собі здобутків українських інтелектуалістів, засилля російським елементом українських земель, депортація і вимушені переїзди, змішування багатомільйонових різнонаціональних мас для русифікаційних цілей, етноцид, виховування народу в дусі російської культури, елімінація всього національно-державницького з українознавства і т.д.

10. ОУН поставила собі відповідальне завдання освідомити свій і чужі народи про конечність боротьби проти ворога людських і національних прав у всьому світі, не забувати, що без справжніх національних не можливо досягти ніяких людських прав.

11. ОУН бореться проти московсько-большевицького імперіялізму, що нищить українські націо-генетичні первні, протиставляючи ворожій концепції суцільну українську концепцію, що спирається і виростає з віковичних вартостей української національної духовості.

12. У глибинних джерелах української духовості вільно зроджується незбагненна і важка для вияснення принципами логіки "реалістів" сила, що проявляє себе у постійній живучості українського народу і в різкому протиставленні матеріялістичним уявленням життя. Вона є постійним джерелом відродження української нації після ворожих ударів по нашій нації.

13. Найбільшим ударом по комуністичній ідеології і московсько-окупаційній системі за минулі десятиріччя було те, що молодь - діти колгоспників, робітників та інтелігентів - підняла прапор традиціоналізму, примату духа над матерією, повернення до Бога, до безсмертності людської душі й ідейний прапор незнищенності нації.

14. Згідно з християнсько-націоналістичним світоглядом, члени і прихильники ОУН високо ставлять Людину-героя, як найціннішу еманацию божественного елементу в ній, що й пов'язується з масовим героїзмом нації, чого не слід окреслювати, як самозаперечення, але як вияв вічних ідей та життя нації.

15. ОУН бореться за таку державу, якої устрій найкраще відповідатиме вимогам українського народу, а її вся політика забезпечуватиме суверенність, свободу, всесторонній розвиток, добробут, поступ, мир і безпеку майбутнім поколінням української нації.

16. ОУН вірно береже принцип безперервної ідейної тяглості від традицій і здобутків антської державності і княжо-королівської Русі-України /4-14 століття/, запорозько-гетьманської державності /16-18 століття/, української держави 1913-20 рр., Карпатської України

/1939/, держави відновленої Актом 30-го червня 1941, бороненої збройними і підпільними силами УДП - ОУН-УПА-УГВР.

17. ОУН проти всяких спроб пов'язувати боротьбу за волю й суверенну державу українського народу з російськими затіями державних реформ, федералістичних чи конфедералістичних та псевдо-демократичних концепцій, бо їхня кінцева мета завжди полягає в тому, щоб Україну втримувати в неволі під владою Росії.

18. ОУН за відвоювання і закріплення народоправної, демократичної, конституційної держави, якої внутрішній лад впливатиме з українського розуміння соціальних відносин і справедливості, не допускати до насильства, тоталітарності, терору, а забезпечить свободу слова, сумління, віри, політичної діяльності, зборів, суспільних і політичних організацій, вибору праці, особистої безпеки, дозвіл громадян на виїзд за кордон чи зміну місця замешкання і інші основні права людини. ОУН проти накидування народів світоглядних доктрин і системи влади.

19. ОУН обстоює триподіл влади на законодавчу, виконну та судову і введення широкого самоврядування країв, областей, повітів, міст, сільських громад тощо. В українській державі найважливіші підставові закони мусять бути схвалені громадянами, а органи влади мусять бути вибрані демократичним, вільним і таємним голосуванням чи призначені вибраними представниками народу.

20. ОУН змагає до здійснення в українській державі права кожного громадянина на приватну власність і гарантію на гідні умови життя, ріст добробуту, соціальне забезпечення, але не признає ніяких привілеїв якоїсь класи чи верстви, як експлуатації людини людиною чи державою. Для національних меншин гарантується права вільного розвитку. ОУН за негайне і повне ліквідування колгоспної та соціалістично-тоталітарної господарської системи.

21. ОУН відкидає доктрину боротьби клас, а протиставить їй концепцію співпраці всіх соціальних прошарків народу. Основним принципом ОУН є ідея вільної праці, як радісної а не ненависної і пригноблючої діяльності. Кожна суспільно корисна праця є вартісна. В нашому розумінні організованого суспільства не існує т.зв. найманої або упослідженої праці. Признаємо потребу поділу праці за фахами, ділянками та за спеціалізацією згідно з вимогами технологічного поступу.

22. ОУН є за безкоштовну передачу землі селянам у розмірах трудових господарств і виробничих варстатів робітникам, за вільну торгівлю, за право працівників на творення фахових і професійних спілок, за право робітників на страйки, за соціальне забезпечення, за визначення мінімальної заробітної плати, за вільний вибір навчання та безплатну підставову нижчу і середню освіту, за право оснóвувати різного роду приватні навчальні заклади.

23. У торговельних зносинах з іншими державами слід дбати за те, щоб Україна не зазнала економічної, зокрема фінансової залежності від чужоземного капіталу, а у внутрішній господарці основним важілем чи регулятором відносин в народному господарстві мають бути ринкові стосунки.

24. Український націоналізм є свідомим оформленням прагнень і вияву розуму, серця і волі української національної спільноти в її жертвенній боротьбі за всебічний зріст та розвиток в єдино можливій формі, а це значить в Самостійній Соборній Українській Державі.

25. Український націоналістичний світогляд в своєму органічному розвитку охопив не тільки коріння стихійного патріотизму, але й творчі думки ідеологів, теоретиків і практиків національної революції, виріс із тисячолітньої духовости українського народу, який завжди високо цинив практикування засад християнського життя.

Між українським націоналізмом і християнською філософією існує співзвучність.

26. Виступ "шестидесятників" і наступного покоління є виявом живучости вільної духовости української нації та її стремління до державної самобутности. Українська спільнота, що переборола жах терору КГБ, зуміла здобутись на потужну боротьбу проти російсько-комуністичної імперії, зокрема завдяки традиціям жертвної, безкомпромісової, революційної боротьби ОУН і УПА в ім'я виборення УССД і збереження живим і міцним українського націоналістичного руху всюди, де б'ється українське серце.

27. На просторі російсько-комуністичної імперії і поза нею проти злочинного російського месіанізму, проти народовбивства через асиміляцію і русифікацію поневолених народів проти Москви - центру безбожництва, носія деспотії, матеріалізму, марксизму, кровожадного комунізму, і знеосіблення людини в колективізмі - український націоналізм підносить ідею повної свободи творчого самовияву кожної нації і її членів, ідеалістичні й героїчні вартості життя, вічні правди Бога й Батьківщини-України та такого суспільно-політичного ладу, що гарантуватиме всім справді повне, справді вільне і творче життя.

28. ОУН відкидає і поборює всякий расизм, імперіялізм, ненависть до цілих національних і релігійних громад, та понад-чи проти-національні велико-простірні і всесвітнянські рухи, які відкидають суверенність націй.

29. Підставові ідеї українського націоналізму свідчать про невмирущість української нації, бо виявлялись вчора, діють сьогодні й будуть підіймати провідних і звичайних борців завтра, вони будуть вічно живі і незнищимі і їх наново відновлятиме кожне покоління.

30. З українським націоналізмом в'яжуться поняття світогляду ідеології, програми міжнародної концепції і визвольної стратегії, а далі культури й науки. Український націоналізм є суспільно-політичний, державницький і водночас етично-моральний рух, що виховує характерних людей, широкі лави суспільства в дусі величчя минулого і тривалих вартостей, перетворюючи народ у динамічний, бойово-революційний чинник, що завалить деспотичний лад та імперію, створену Москвою під червоною барвою комунізму, проголошуючи кличі: "З нами правда, з нами Бог!", "Київ проти Москви!". "Воля народам, воля людині!"

31. Український націоналізм ніколи не спирався на жадну класу, він понад-класове явище, він всенародний рух, що під своїми прапорами охоплює селян, міщан, робітників, діячів культури і професіоналістів.

32. Большевизм, як поєднання марксизму, ленінізму і російського імперіялізму, постійно протиставляє свій "інтернаціоналізм" до теорії українського націоналізму. Він включає в собі елементи російського фашизму, шовінізму, месіанізму, який безумовно мусить викликати і викликає вороже наставлення всіх народів.

33. Український націоналізм наснажує стиль українського життя героїчною, впроваджує героїчну концепцію життя у протиставленні до гедонізму, розбещеності і аморальних та надмірно егоїстичних забаганок.

34. Українські націоналісти усвідомлюють собі величезну загрозу, що її скеровує проти них змагання впертий ворог через дехристиянізацію, колективізацію, колоніалізацію господарки, насильне переселювання, бо все те руйнує національні структури. Всім тим диявольським плямам треба ставити зазятий всенациональний опір.

35. Комунізм, це збанкрутована доктрина, яку поборюємо та відкидаємо в усіх формах, тобто ленінізму, маоїзму, націонал-комунізму, єврокомунізму тощо, як шкідливих для нації і людства матеріалістично-розкладових течій.

36. В самостійній українській державі виступатимуть, як два незалежні сектори єдиного організму, церква і державна влада, але й тоді вони повинні якнайтісніше співпрацювати і допомагати один одному. І саме тепер, в протиставленні до російських жорстоких принципів завоювання і підкорення собі націй і культур, яких реалізатором і речником є генеральний секретар-деспот КПСС, український націоналізм протиставляє ідеали Бога правди, волі, справедливості і любові.

37. ОУН сприяє патріяршому завершенні УАПЦ і УКЦ, приймаючи, що Патріарх Йосип Сліпий встановив Патріархат Помісної УКЦ. Признаємо право практикування в Україні різних віровизнань, які не діють проти добра нації, на її підкорення посторонніми силами.

38. Українська людина - не тільки фізична одиниця в спільноті, але також активний і формуючий чинник збірного життя, що має обов'язки служити своєму народові, а зокрема зберігати міцні і здорові родини.

39. Людина може досягти глибокий сенс свого життя коли вона віддано служить інтересам нації, бо це найвища спільнота на землі, бо немає поступу /прогресу/ людства без розвитку націй. Українська героїка можлива тільки в рамках власної нації.

40. Герой і священник це в глибокому зміслі доповнюють себе і з собою співзвучні постаті, і борці підпілля і священнослужителі катакомбних церков, своїм прикладом гартують лави тих, хто є в безкомпромісній боротьбі за УССД.

41. Родина це основна клітина нації. Здорова національна родина це бастион моральності і сили, зберігач і передавач культури нації, ідейних та суспільних вартостей, та клітина плекання патріотизму.

42. Культ честі та лицарства - невід'ємна частина української духовності. Наші предки з погордою ставилися до всіх вислужників, зрадників та запродавців. Отже і сучасники не сміють плазувати перед окупантами, а виробити в собі відпорність проти духового розкладу та деградації.

43. Нація це найвищий тип духово-органічної людської спільноти. Вона - це єдність усіх прошарків народу, сповнених історичною долею, героїчними переможними епохами, спільною неволею, культурою, рідною мовою, національними традиціями та спільною волею жити самостійним, вільним державним життям.

44. Нація це непроминальний твір у своїй внутрішній сутності, це кровна і психологічна спільність людей. Вона як і родина є природна категорія буття. Нації почерез власні держави творять історію, шукаючи в творчості і конструктивному змаганні з іншими націями найповнішого вислову своєї індивідуальності.

45. Складовим елементом української нації є міцне, можна б сказати, підсвідоме прив'язання до землі. І то ніякий випадок, що українське селянство було та ще й тепер є, невичерпним джерелом оновлення нації, зберігачем її традицій, релігії, моралі, фольклору, глибинної творчості нації, в якій відкриваємо характеристичні риси і черпаємо нашу силу та пізнаємо українську правду. Для зруйнування того всього Москва загнала українське селянство в колгоспи, мордуючи одним тільки голодомором в 1932/33 рр. понад 7,000,000 українців.

46. Українська нація ідеями, словом і чином стверджує в кожному новому поколінні те саме прагнення і віру в те, що нація має бути собою і вона має право з власних тривалих джерел формувати своє життя і своє майбутнє по своєму серед інших націй.

47. У нашу епоху не раз підтверджується особлива історична роль української нації, держави і Церкви, визначена національною спадщиною християнської релігії і культури і геополітичним положенням "на грані двох світів". Покоління, яке не зуміє підвестися до розуміння заповітів славних предків - золоті нитки історії нації та перегуку минулого з майбутнім - не виконає місії, призначеної йому історією.

48. Кожне покоління має зберігати та передавати нащадкам перлини минулої слави. Це не тільки наш неоцінений скарб, а й коріння, що напуває живучими соками національний організм. Ми без них занесли б, розсипавшись між іншими націями, і асимілювались. Наші батьки й діди воліли смерть, ніж безчестя, вони робили все, щоб відвоювати УССД. Їхні послідовники мусять берегти і реалізувати таку саму настанову, щоб хоронити національний організм від зачеплюваної ворогом хвороби підлабузництва і пристосування. Людина, що зневажає свою націю, свою віру і мову переживає найгіршу муку сумління, бо денационалізація це теж обезкультурення. Найгірше лихо - це духове рабство.

49. Московські окупанти оцінюють українську націю, як нібито історичний пережиток, загнавши її в безжалісне, тотальне рабство. Диктатурою російської тоталітарної партії, російською культурою та жорстокою поліційною сіткою вони намагаються контролювати всі кроки та думки українського народу.

50. Москалі хочуть видерти душу в поневоленіх націй і через фікцію "советського народу" зрусифікувати ці нації, а найперше українську.

51. Для української нації в стані її поневолення начальним постулатом є знищення в Україні комуно-російської імперської держави і створення на її руїнах Української Самостійної Соборної Держави.

52. Для української визвольної політики шкідливою є ідеологічна течія т.зв. реалітетного сприймання дійсності. Реалітетний підхід - це примирення і пристосування до дійсності, це, зокрема, коекзистенція між СССР і Заходом. Реалітетне окреслення життя звернене проти ідеалістичного та героїчного світосприймання, проти конфронтації

з ворогом, а за схильність до співжиття з ним.

53. Силowym чинником у здобутті суверенності та гарантії безпеки майбутньої української держави будуть належно розбудовані й модерно озброєні військові сили, які повстануть в час завершення Національної Революції.

ПОСТАНОВИ НА ВІДТИНКУ ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ НА РІДНИХ ЗЕМЛЯХ

Становище в Російській імперії і в Україні.

Під цю пору ми є свідками поважних потрясень внутрі російської імперії, зумовлених щораз зростаючими силами визвольних рухів поневолених націй, стагнацією і занепадом імперської колоніальної господарки, розкладом комуністичної соціальної структури і банкрутством матеріалістичної ідеології. Щоб рятувати імперію і її розхитаний соціальний і господарський устрій, нова, відмолоджена кремлівська кліка, на чолі з генсеком Горбачовим, проголосила політику "гласності" та перебудови большевицької системи.

Приманливими кличами такої перебудови мала б бути демократизація системи, обіцянка кращої винагороди за працю на базі її вислідів і якості продукції, експериментальна й обмежена приватна ініціатива в деяких ділянках обслуги населення, псевдо-демократичність виборчої системи тощо. Для зовнішнього світу, з метою його примирення, випущено з концтаборів кільканадцять політичних в'язнів/деякі з них підписали перед тим відповідні заяви/, а теж наголошено на переговори в справі атомного роззброєння. Ці ініціативи Москви набрали великого розголосу у світі з наївними надіями і серйозними побоюваннями в стратегічному маневрі Москви з метою дальшого послаблення західних альянтів.

Насправді, на нашу думку, всі заплановані Горбачовські заходи є скеровані на скріплення існуючої імперської і марксистської системи. Несумісним є поняття індивідуальної свободи і диктатури однієї партії, приватної ініціативи і центрального планування та контролю, національних суверенних держав і імперського поневолення. Вони взаємно себе виключають.

Найголовнішим є це, що т.зв. "революцію" має переводити ця сама КПСС, яка на протязі 70-ти років цю систему запровадила коштом десятків мільйонів неповинних людських жертв, особливо з-поміж поневолених націй. Всі ці "реформи" проходять під пильним наглядом КГБ і прокуратури на всіх шаблях, яким надається додаткові й особливі уповноваження "охороняти інтереси советської держави". Рішення ЦК КПСС зобов'язують всю партійну і репресивну систему "давати безкомпромісну відсіч будьяким проявам націоналізму, місництва, національній обмеженості", які, за словами Горбачова, мають великий негативний вплив особливо на молоде покоління. Одночасно доручається дбати "про зміцнення дружби і братерства народів" та давати підтримку "процесам дедалі глибшої інтернаціоналізації господарського і суспільного життя" імперії.

Проаналізувавши основно доступні документи про заплановану "революційну" перебудову пануючої в імперії системи, доходимо до висновку, що це є черговий пропагандивний засіб правлячої кліки з метою дешевим коштом, а то й голослівними обіцянками домогтись покращання господарчо-економічного становища імперії, скріплення позицій панівної російської нації коштом поневолених, а назовні здобути собі прихильність громадської думки.

Сьогоднішня Україна - це колонія Росії. Є це чи не найбільший парадокс 20-го століття, що 50-мільйонна українська нація, з її високою культурою і тисячолітньою історією, є досі в колоніальній залежності від свого північного сусіда - Росії. Трагізм українського народу полягає в тому, що в часі колоніальної залежності від Росії на протязі майже трьох століть він не міг вільно і повністю розвивати своїх питомих культурних, релігійних, господарських властивостей і здібностей, користуватися багатствами своєї землі, вносити свою частку у світову культуру, бути творцем своєї долі і співтворцем світових подій. Нашим коштом росла сила Росії, нашим коштом ця сила сьогодні держиться, йде на дальші підбої і стала загрозою для цілого світу. Без поневоленої України не було б російської імперії. Саме цю істину дуже добре розуміють обидві сторони - українська і російська - і тому боротьба між ними є така затяжна і жорстока.

Та не зважаючи на всі негативи й труднощі, що їх несе із собою поневолення, український нарід не тільки не скапітулював перед переважними силами ворога, який має у своїй диспозиції збройні і поліційні сили, державний апарат, різні громадські інституції і всі матеріальні та технологічні засоби, але раз піднявшись на збройну і політичну боротьбу, продовжує її за всяких умов і у найважчих ситуаціях.

З доступної нам документації підпільного сектора боротьби, як наприклад "Грані культури", Звернення в справі українських церков і закордонних передач, "До брата Афганця", з двох чисел "Самостійника", "Вітер в Україні" /про чергову трагедію України у зв'язку з атомною катастрофою у Чорнобилі/, зі "Зшити каторжника", а теж із цілого ряду спеціальних документів видно, як глибоко розуміють провідні люди в Україні проблеми національного росту і визвольних процесів. Основним у них є збереження культурних й історичних надбань української нації, охорона й оборона її святощів перед намаганням ворога знецінити їх в очах народу, ширення любови до всього рідного, плекання національної свідомості й гордості, визначення ворогів нашого народу, поширення ідеї української державности і потреби боротьби за її здійснення. Враховуючи обставини, в яких приходить ся діяти цим патріотам, у ситуації безмежного розгулу російського шовінізму й кагебістського терору, в Україні є унапрямлюча й керуюча сила, яка за всяких умов буде вести нарід правильним шляхом до волі й незалежності.

Незаперечним фактом є, що в часі Другої світової війни і після неї на полі бою, разом з українським народом, залишилася ОУН. Всі інші українські організації, партії й установи перестали діяти на українських землях. Весь тягар відповідальности за дальшу долю народу у незвичайно важких воєнних і повоєнних роках, а теж тягар боротьби був на ОУН, як АВАНГАРДНОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ СИЛИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ.

Базуючись на християнському світогляді й ідеології українського націоналізму, як еманациї найкращих ідей нуртуючих в українському народі в державно-політичних, культурно-релігійних, соціальних і економічних питаннях, ОУН опрацювала і дала народові свою концепцію визвольно-революційної боротьби для досягнення мети - відвоювання державности; ОУН опрацювала також свою програму державного будівництва. З цієї тривкої бази, прийнятої народом, ведеться довголітня визвольна війна проти всіх наїзників, зокрема проти російського - яка, хоч ще не досягнула ціли, створила героїчну епоху нашої найновішої історії і стала дороговказом для майбутніх поколінь. Український нарід доказує світові, що він здібний зброєю боротися за всі права. Закладені основи визвольної боротьби фактично осталися незмінними й до сьогодні, бо хоч на деякий час затихла зброя і визвольна дія проходить в інших формах, то остаточна розв'язка питання нашої державности прийде лише силою зорі.

Найважливішою ділянкою праці усього членства Організації під цю пору мають бути справи Краєвої боротьби. Це включає активні зв'язки з українським народом, його підпіллям і рухом опору. Передумовою для виконання цього завдання є удосконалення професійними способами та плянове збирання й аналіза матеріалів про ситуацію в Україні. Об'єктом досліджу мусять бути всі ділянки суспільного життя - політична, культурна, економічна й військова. Потреба посиленого досліджу й аналізу насувається особливо у зв'язку з новими кампаніями, що їх веде режим Горбачова, а також посиленої зовнішньої агресії російської імперії під прикриттям т.зв.мирових ініціатив. Тому існує більша потреба виміни ідейними надбаннями і досвідом між краєм й еміграцією, враховуючи до того терени сателітних країн ... /далі не публікується/

ПОСТАНОВИ ДО КРАЙОВИХ СПРАВ

1. Головне завдання ОУН - унапрямувати розвиток національно-визвольної боротьби в Україні. Головною зброєю для підвищення національної свідомості українського народу у підготові його до збройної боротьби в наступному десятиріччі має стати насамперед вільне українське слово і політичні ідеї ОУН ... / далі не публікується /
- 2 - 5 / Не публікується /
6. Провід ОУН посилить заходи, щоб наше громадянство, зокрема молодь в Україні, на поселеннях і засланнях була ОБІЗНАНА З НАШОЮ ІСТОРИЧНОЮ МИНУВШИНОЮ, невикривленою, несфальшованою окупантськими режимами усіх мастей.
Треба, щоб молодь могла запізнатися з НЕЦЕНЗУРОВАНИМИ творами Т.Шевченка, Лесі Українки, І.Франка; забороненими - Б.Лепкого, М.Міхновського, Д.Донцова, С.Бандери, г.Стецька, П.Полтави, творами натих підпільних авторів, з часів визвольних змагань ОУН, УПА, УДП, УГВР; забороненими творами шести-і семидесятників... /далі не публікується/.
7. /не публікується /
8. Існує потреба й можливість спільної дії з визвольними рухами й організаціями інших поневолених народів, які проводять діяльність на теренах своїх народів, з метою взаємної інформації про кожночасне становище визвольної боротьби цих народів і українського народу та координації дій проти спільного ворога.
Цю співпрацю треба ладнати як важливий засіб у нашій боротьбі, що проходить під кличем: Воля народам - Воля людині !
9. / не публікується /.
10. / не публікується /.

Полк.Є.КОНОВАЛЕЦЬ : "Мобілізуєчи і спираючись на широкі народні маси, мусимо, ведучи їх, боротися і добитися віднови Самостійної Соборної Української Національної Держави на всіх просторах життя українського народу. Як учить нас досвід цілих українських поколінь, можемо цього досягнути ТІЛЬКИ РЕВОЛЮЦІЙНИМИ, НІКОЛИ Ж ЕВОЛЮЦІЙНИМИ ШЛЯХАМИ." / з промови на І-му Конгресі Українських Націоналістів./

ПОСТАНОВИ У ОРГАНІЗАЦІЙНО - КАДРОВІЙ ДІЛЯНЦІ

1. VII-ий Великий Збір ОУН стверджує актуальність Постанов у організаційно-кадровій ділянці, прийнятих VI-им ВЗ та наголошує потребу їх далі реалізувати. Відмічуємо велику вартість студії "Ідейно-світоглядові позиції молодшої України" та "Провідні ідеї сучасних культурних процесів в Україні", приготованих для У-го ВЗ, як ідеологічно-політичне підґрунтя для формування члена ОУН в останньому кварталі XX-го століття. Наголошуємо актуальність ідеологічно-політичних писань Дмитра Донцова, Степана Бандери, Ярослава Стецька та С. Ленкавського на теми ролі й якості кадрів ОУН.

2. Найважливішим критерієм і мотивацією кожного члена ОУН вважаємо всецілу готовість віддати себе боротьбі за відвоювання Української Держави з російської тоталітарно-комуністичної неволі. Заповідь із Декалогу ОУН: "Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за неї" не сміє бути лише ідеологічною формулою, а мусить бути реалізована кожним членом повсякденно: словом і друк, вишкільною лекцією чи вивченням революційної і державницької проблематики, організуванням і участю в масових політично-пропагандивних акціях, ширенням революційно-державницької літератури чи придбанням засобів на визвольну боротьбу, прямими діями проти російської імперії тощо. Ми за якнайбільше зосередження всієї організованої енергії на найважливіші: цілі ОУН.

3. VII-ий ВЗ наголошує в організаційно-кадровій політиці плекання непохитної віри в неминучу перемогу Української Нації над її ворогами, священної і благородної жертвенності для відвоювання УССД. Знаменною властивістю члена ОУН мусить бути ідеалістичне національне світосприймання та етичний націоналізм "вічного революціонера", який поборює реалітетників-прагматиків, і палає апостольською одержимістю і фанатичною вірою в особливе призначення Української Нації на Землі згідно з ідеєю: "Україна і Росія, Київ і Москва - два національні й культурні антиподи". Це боротьба двох націй: волелюбно-миролюбної української і завойовницько-народовбивчої російської, двох протиставлених культур і взаємосуперечних національних тенденцій. У нашому розумінні, ОУН має місію створити світовий фронт проти російської імперії на основі концепції: "Воля народам ! Воля людині !"

4. У вирощуванні нових кадрів наголошуємо властивості благородності, мужності й мудрості, та плекаємо демократичні первні народоправності. Зокрема знаменною властивістю мусить бути безкомпромісово ворожа настанова у поборюванні смертельного окупанта України - Росії з її імперсько-колоніальним режимом різних відмін - сталінізму, лєнінізму, федералізму, псевдодемократизму тощо. Під "благородністю" наголошуємо дружність /"один за всіх, всі за одного"/, правдомовність і чесність перед зверхниками і членами Організації. Благородність є цементом, що тісно пов'язує членів у одну кадрову цілість. "Мужність" /відвага, лицарськість/ необхідно наголошувати у протигагу до безперервного потужного натиску страху, терору, шантажу, зневіри, кар'єризму, розкладу й інших деявольських методів нівеляції революційної етики визвольного націоналізму з боку наших ворогів. Чесноту "мужности" розкладає і послаблює теж мирне життя, матеріалістичне побутове оточення, добробут, професійний кар'єризм, егоїстичні пристрасті, розпорошеність у буденних справах, релятивізм демократичних суспільств. Волювість і "мудрість" знаменують добрих провідників, яким ці властивості дозволяють вглиблюватися в суть кожної проблеми і явища та ситуації й виносити якнайправильніші дієві рішення. Завданням виховників зуміти у свіжих кадрах виплекати небуденні й потрібні властивості мудрості і волювості. Наша ідеологічно-програмова настанова

постійно пригадує нам бути народо-правними і волелюбними, які відкидають деспотично-тиранські методи, методи диктатури, але також відкидають анархізуючі впливи, егоцентризм, кліковість. Добро цілості нації і Організації мусить домінувати понад всякими партикулярними і заугмінковими справами, бо в противному випадку вороги і людські слабості нас порізнять, спричинять конфлікти, провокації, замішання, відведення енергії від головної цілі, дезорієнтуватимуть нас обманом дезінформації.

5. Етичною властивістю члена ОУН мусить бути огида і ворожість до ренегатів своєї нації, запродавців і вислужників Росії і її колоніально-окупаційного режиму. Етичним імперативом ОУН є намагання навести цю породу людей до ідей УССД і служби українській нації або безоглядне їх поборювання. Ніякої толеранції до зрадників і вислужників злочинної советсько-російської імперії! Язву ренегатства й яничарства Росія плекає століттями. Це велика розкладова сила, удосконалена постійним досвідом імперського апарату, експансіоністичного гону до завоюництва.

6. VII-ий ВЗ наголошує важливість максимальної централізації основних рішень у Головному Проводі. Це на далеку мету допоможе втримати Організацію як незалежну від чужих впливів українську політичну силу, що стоїть на безкомпромісових позиціях УССД і знищення російської імперії. Проводи організаційної мережі мусять постійно бути свідомими, що навіть у відрадній дійсності намагання здійснити дане Головним Проводом рішення скріплює цілу Організацію. Легковаження рішень найвищих чинників підрядними послаблює цілість. Централізацію рішень відрізнити від метод і засобів, що можуть у різних місцях бути різними. Всяка принципова децентралізація послаблює революційного типу організацію, бо послаблює постулат виконності і вносить атмосферу релятивності.

7. VII-ий ВЗ відмічує потребу трактувати всіх членів Організації однаково, включаючи кожного до відповідних клітин без зрізничкування за віком.

8. VII-ий ВЗ постановляє послідовно впровадити в життя організаційну й ділову інтеграцію кадрів жіночого й чоловічого полів. Дотеперішні організаційні клітини зложені з жінок розв'язуються, а членкині включаються до ділових клітин, спільних, якщо так складається, з членами-мужчинами. Поскілки кадри ОУН у великій більшості є мужеського полу, у різних ділянках діяльності ОУН є обмаль членів-жінок, і поскілки потенціал патріотичного й здібного в різних ділянках жіноцтва великий, то VII-ий ВЗ доручає Проводові розгорнути мобілізаційну акцію між жіноцвом до ОУН, починаючи від юнацького віку.

9. Для успішного функціонування Організації приймаємо настанову якнайвищих вимог до кандидатів у члени, а не знижених. Чим вищі якість вимоги, тим вищий ідейно-моральний рівень. Питання "кількості" є похідним від задовільного розв'язання питання "якості".

10. VII-ий ВЗ впроваджує діловий принцип спеціалізації кожного члена від найнижчих до найвищих клітин. Кожний член зобов'язаний систематично і якнайбільше фахово уділятися у котрійсь із ділянок Організації. Продовж одного року всі проводи зобов'язані устійнити з кожним членом ділянку його /її/ найбільшого заінтересування в Організації та, якщо потрібно, провести відповідну переорганізацію членства та сітки. Після даного часу не можуть бути члени без определення в конкретній референтурі. Наголос у підготовці кадрів ставимо на їхню спеціалізацію.

II.

/ Не публікується /

12. УІІ-ий ВЗ стверджує, що на всіх провідницьких щаблях є зрілі й здібні члени молодшого покоління, і тому Збір доручає провести відповідні кадрові зміни для скріплення динаміки Організації, впровадження нових метод і засобів, запевнення органічної тяглості Організації з покоління в покоління.

13. - / Не публікується /

14. Організаційним референтам доручається робити періодично загальний перегляд патріотичного громадянства, що діє в Організаціях Українського Визвольного Фронту і в інших українських установах і товариствах, які систематично проявляють свою прихильність до ОУН. З-поміж цих кіл підготовляти відповідних осіб на кандидатів в члени ОУН або до сітки організованих симпатиків.

15. Членів Організації Українського Визвольного Фронту трактуємо як /неорганізованих/ симпатиків ОУН. Але теж у ширших колах загального українського активу формувати і плекати атмосферу прихильності до ОУН.

16. Основним завданням Організаційно-кадрового сектора є безперервна мобілізація нових членів, кандидатів і організованих і не організованих симпатиків. Злим організаційно-кадровим референтом вважаємо того, який обмежується рік-річно до статистичного обліку членства. Ця референтура не механічно-адміністративна праця, а високо ідейна, місіонарська та організуюча функція, що вимагає окремих прикмет характеру і відповідних ідеологічно-суспільних здібностей.

17. / Не публікується /

18. / Не публікується /

19. УІІ-ий ВЗ доручає Проводові виконати постанову УІ ВЗ /Загальні ділові постанови, т.9 /: "опрацювати Організаційно-кадровий правильник, що визначатиме права й обов'язки членів та трактування пасивних чи незадовільно активних членів". Цю постанову має виконати Організаційно-кадровий сектор. Рівночасно ВЗ вважає вповні актуальною т.І7 з Постанов УІ ВЗ /Загальні ділові постанови / про Дисциплінарний правильник.

20. / Не публікується /

ЯРОСЛАВ СТЕЦЬКО : "Наша Організація є організацією підпільною і провадить боротьбу з ворогом - московсько-більшевицькими гнобителями і їх п'ятьми колонами - не тільки на Рідних Змлях, а всюди там, де діє ворог, тобто на теренах всього світу, а тому мусить зберігати риси організації мілітарно-політичної з революційною дисципліною ..."

/ "Ідеї, люди, боротьба", 1956 /

В.Косович

СТАН І ПЕРСПЕКТИВИ ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ І РОЛЯ ОУН

На протязі довголітньої боротьби поневолених націй проти російського колоніального поневолення остаточно викристалізувалися позиції цих двох, ворожих до себе сил.

Кінцевою метою Росії в стосунку до підбитих нею народів є цілковите поглинення їх у свій національний, російський організм, а не лише економічний визиск як це було з західними колоніальними імперіями. Вже за царату застосовано політику етноциду дорогою суцільної русифікації всіх ділянок життя поневолених народів, яку при допомозі брутальної сили і насилля продовжують нові імперські можновладці - московські більшовики. Прийнявши марксистську матеріалістичну ідеологію як базу для політичного і соціально-економічного ладу імперії, спертго теж на духовості і способі життя російського народу, імперіальна політика прямує до уніфікації життя всіх народів, а через неї до їх остаточної ліквідації. Після довгих років підготовки, супроводжуваної винищуванням цілих верств народу, як це сталося із українською хліборобською верствою й творчою інтелігенцією у страшних 30-их роках, остаточно проголошено і в конституції СРСР узаконено постанову "нової історичної спільноти - советського народу", обмеживши при цьому до мінімуму рештки прав для окремих республік. На сторожі правцяго "советського народу" поставлено комуністичну партію, яку теж узаконено в конституції як єдину керуючу політичну силу імперії. В той спосіб формально-правно і адміністративно забезпечено даліше існування і розвиток цього штучного новотвору, "советського" народу, але з панівною російською мовою, культурою і з одним соціально-економічним централізованим ладом. Впроваджуючи в життя оце нове поняття однієї спільної вітчизни з допомогою цілого адміністративного і репресивного апарату, одночасно поведено концентричний наступ на культурне і духове життя поневолених націй, щоб прискішеним темпом довести до злиття всіх націй в одному советсько-російському народі.

Та не все пішло згідно з планами, бо життя націй має свої, неписані закони. Насильством можна фізично знищити велику кількість людей, можна силою запровадити неприродну соціально-економічну систему, силою зброї можна завоювати інші народи, але не так легко є викоринити і знищити духовість народу, його традиційний, віками засвоєний спосіб життя, чи вбити національні почування, природно притаманні кожній людині. І на тому тлі прийшло до зудару двох протилежних і взаємно виключаючих себе концепцій у всіх ділянках життя - культурно-релігійного, соціально-економічного і політичного - заступлених більшовицькою Росією з одного боку, а з другого - Україною й іншими поневоленими націями. Довготривала боротьба між цими двома силами, яка мала різний характер, включно з кількаразовими збройними ударами, і яка триває до сьогодні, йде головню в площині насильного насадження й утривалення російської концепції і оборони та дальшого поширення і скріплення української. І помімо того, що за першою стоїть військова сила і тоталітарна система, сперта на імперіалістичні кола російського народу, національна ідея - націоналізм України та інших підневільних народів є сьогодні в наступі.

Нинішнє забурення на самих верхів'ях імперської структури не є вислідом кабінетних теоретизувань. Під тиском зовнішніх обставин і сил стверджено потребу перебудови цілої соціально-економічної системи, силою накиненої і насильством втримуваної на протязі 70-ти років, тобто визнано її як непридатну самими її творцями. І не важно під цю пору, чи і як ця перебудова буде переведена, але фактом є, що марксизм і комунізм, як ідеологія і соціальна система стали дорешти скомпромітовані в очах всіх народів. Отже фактор уніфікації життя всіх народів імперії на базі марксизму і більшовицького зразка соціалізму,

як засіб злиття народів імперії, перестав бути вирішним.

На арені дальшої боротьби в основному залишаються вирішення національних питань народів імперії. У протизагу до російського шовіністичного месіанізму й імперіялізму, Україна і другі поневолені народи видвинули великі ідеї національної волі і державної незалежності всіх народів, соціальної справедливості, повноту творчого розвитку людини і всебічного духового розвитку націй. Філософії ненависті з її класовою боротьбою, національна ідея протиставить шляхетний гуманізм християнської людяності. Національна ідея, націоналізм, не переслідує, не вбиває всього, що не вкладається в уніфікаційну догматику, а видвигає шляхотні ідеї і, збагачивши їх в національному кліматі, вносить свій вклад у світову скарбницю культури. За ці великі національні ідеї йшла боротьба довгі десятиліття. Вона з посиленою натугою веде-ться сьогодні на всіх просторах імперії.

У зв'язку із замішанням, яке постало в центрі імперії і широкою хвилею відбилося у різних ділянках життя, частинно унааявилися дотепер приховувані і придушувані сили окремих верств українського народу чи цілих народів, включно теж з російським народом. Знаменним для нас є факт, що кожна з російських опозиційних груп змагає-лється за зміну чи покращання панівної системи. Це дуже важливий фактор у дальшій визвольній боротьбі поневолених народів, особливо у мобілі-зації національних сил, бо знімається чергова маска з російського імперіялізму, що його дотепер прикривали заслоною інтернаціоналізму на базі комуністичної доктрини. Явний російський шовінізм і націонал-імперіялізм сприятиме дальшій поляризації народів на національній основі.

Одночасно вийшли на поверхню теж деякі національні сили, доказом чого є масові маніфестації на чисто національному ґрунті в Казахстані, Латвії, Литві, Таджикистані, Кримських татар, протести творчої інтелі-генції в Білорусі і Україні в обороні рідної мови, культури, історії. Великий ріст релігійного життя і пов'язані з ним масові здвиги, особ-ливо в Україні і Литві, сприяють теж національному усвідомленню широ-ких кіл народу. Всі ці явні акції, побіч з укритими і непомітними, скріплюють національні суспільства, які, на основі крайової докумен-тації, існують окремо від офіційного "суспільства", і які є базою для політичної боротьби свідомих національних сил.

У своїх працях Степан Бандера вказав, що одною з важливих передумов успішності української національної революції є її масовість, тобто участь у ній якнайширших кіл народу, національна свідомість яких є доведена до високого рівня. Цю тезу доповнив Ярослав Стецько твер-дженням, що у процесі дозрівання революційної ситуації потрібно кожній оборонній чи наступальній акції окремих груп населення, навіть в чисто побутових справах, надавати політичну ціль і зміст. У поєднанні цих двох факторів - масовості і політичної цілеспрямо-ваності всіх акцій широких прошарків населення зростає політичний потенціал цілого народу. Це довгий процес, але за те його здобутки є тривалі.

З повищих кількох стверджень виходить, що визвольні процеси в Україні й інших поневолених народах набирають на силі, а одночасно підвалини, на яких побудована російська імперська система, захитані у найбільш важливих і чутливих площинах - ідеологічній, соціально-економічній і в національних відносинах.

На відповідному етапі росту цих визвольних процесів стає потріб-ною і виокремлюється унапрямуюча керівна сила, свідомо своїх вищих цілей.

В Україні такою організованою силою від десятків років є ОУН, яка пройшла довгий і тернистий шлях росту, політичних і революційних дій та славного етапу збройної боротьби і державного будівництва на

великих просторах українських земель.

Тому її роль у визвольних процесах на сучасному етапі і в недалекому майбутньому є вирішною, бо єдино ОУН має всі потрібні дані для того, щоб вести народ правильним шляхом до досягнення його кінцевої мети.

ОУН має завершену стратегію боротьби на різних її етапах і точно окреслену мету. Вона має розроблену до деталей політичну і соціально-економічну програму, сперту на ідеології українського націоналізму, та програму державного будівництва. Вона має відносно великі кадри свідомих своїх завдань і з великим досвідом, розміщені по всіх просторах України, імперії і в діаспорі. Її ідеї, її боротьба є відомі сьогодні в українському народі. Отже є всі необхідні дані для того, щоб у відповідному моменті знову ініціювати і посилити політичні акції і боротьбу на ширшу скалю, щоб тріщини, які заіснували в імперській будівлі, послідовно збільшувати і поширювати, випереджаючи ці російські сили різних політичних напрямків, які стараються рятувати імперію.

Настав час, щоб від часто імпрровізованої і доривочної, а теж стихійної праці, зумовленої обставинами або браком потрібних сил і засобів, перейти до більш тривалих, плянованих дій. Об'єктом нашої дії повинні стати всі прошарки нашого народу: селянство, робітництво, технократи, творча інтелігенція. Окрему увагу звернути на міста, до яких переселяється чимраз більше сільського українського населення, через що міста етнічно українізуються, відсуваючи все далі впливи російської чи зрусіфікованої адміністрації. Потрібно мати на увазі і пенетрувати нашими ідеями ворожий окупаційний апарат, ащеплюючи в них почуття непевности, страху та ізоляції. Піддержати і допомогти у дальшому рості українських катакомбних церков, особливо у відновленні УАПЦ в Україні. Особливою увагою наділити працю серед молоді, яка є спрагнена правдивого знання про свій нарід і його історію, з метою залучити її до активних корисних дій. Все і всюди пропагувати ідею української державности і потребу активної боротьби за її відновлення.

Та найбільше треба дбати про розбудову і ріст свідомого патріотичного активу, особливо його провідного ядра, щоб, як вони пишуть, ми могли не лише вимінюватись інформаціями і узгіднювати погляди, але щоб **КООРДИНУВАТИ ПРАКТИЧНІ ДІЇ**.

У нашій праці узгляднити потрібне до нашого становище всіх поневолених народів і сателітних країн, ладнати з ними потрібні зв'язки, щоб могли координувати з ними наші дії. Спільними силами і зусиллями всіх народів допроваджувати до дальшого послаблення російської імперії, не дати їй можливости вийти з теперішньої кризи, бо єдино внутрішній розклад імперської системи під тиском й ударами підневільних народів може довести до її цілковитого упадку.

Теперішнє міжнародне становище теж сприяє дальшому погіршенню економічної кризи імперії, яка не всилі сьогодні конкурувати з демократичними країнами, через що відстає на десятиліття в більшости галузях господарства, у висліді чого життєвий рівень імперії далеко нижчий від західнього світу, що теж підсилює всезростаюче незадоволення уярмлених народів.

Щоб успішно проводити потрібну дальшу працю і боротьбу, використовуючи теперішнє внутрішнє і зовнішнє становище, потрібно теж психологічної перестановки наших кадрів і всього суспільства, у^вра яких, посилена праця і збільшені засоби повинні бути скеровані на головний відтинок нашої боротьби з окупантом.

Визвольні процеси, які провадять до заіснування революційної ситуації як передумови самої революції, що є нашою головною стратегічною метою, можуть тривати довго, але сам революційний зрив може наступити несподівано і моментально. І до такої можливости наша Організація мусить бути приготована і завжди готова, щоб стати на чолі визвольно-революційної боротьби народу за волю і державність.

ПОСТАНОВИ VII ВЗ В ДІЛЯНЦІ ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ ОУН

А. Загальні постанови

І. Зовнішня політика і зовнішньо-політична діяльність Організації Українських Націоналістів спирається на національний принцип організації світу проти великопростірної, національної держави, проти імперії. Священним законом ОУН є боротьба за Українську Самостійну Соборну Державу. У цій боротьбі ОУН орієнтується:

- на власні сили українського народу, незнищений людський потенціал української нації, як авангардної сили поневолених народів у боротьбі проти російського імперіалізму;
- на спільний фронт уявлених в російській імперії націй, на національно-визвольні революції, що зі середини розвалить імперію і знищать комуністичну систему;
- на творення спільного фронту співзвучних з нами політичних сил вільного світу на основі принципу: Воля народам - воля людині!

До факторів сили зараховуємо дію нашої еміграції і еміграцій інших поневолених народів. Зовнішньо-політична діяльність - це фронт боротьби проти ворога, його впливів, його різноманітних концепцій.

2. У нашої зовнішньо-політичній дії використовуємо різні засоби, та методи ведення боротьби і модерні засоби масової комунікації.

3. VII-ий ВЗ стверджує деяке захитання боротьби за УССД наступними проявами: а/ в обороні українських політв'язнів змовчується, що майже всі вони найперше борці за УССД, применшуючи їх до рівня "в'язнів сумління", обмежуючись до оборони їхніх людських прав, або називається їх двозначним терміном "правозахисників"; б/ шириться схильність погоджуватися зі статусом Києва, як провінційного міста в СРСР, в якому дехто радіє побачити консуляти західних держав; всі еventуальні користі з таких консулятів не дорівнюють далекойдущій шкоді для нації через нівеляцію та ерозію її статусу як столиці державної нації до статусу інтегральної частини російської держави; в/ появою намагання злегалізувати в рамках російської імперії /СРСР/ певні самобутні національні установи, тобто відмовитися від конфронтаційної, безкомпромісової боротьби проти цієї імперії; вільними установами можуть бути українські національні установи єдино в УССД; намагання легалізуватися послаблює змаг за УССД; г/ поновне скріплення в певних еміграційних колах "культ-обміну" з колоніальним окупаційним режимом в Україні і його колаборантами з-поміж українського народу, що є на користь російської імперії та зводить українську проблему до орбіти "єдиної-неділимої".

4. Політика Москви під проводом М.Горбачова створює "атмосферу" перебільшених надій і ілюзій можливості здобути для нації реальні осяги в легальних форумах СРСР. Сучасній кремлівській політиці протиставимо революційну стратегію "будови барикад" нескореної України проти наступу російства, новітнього колоніалізму, шовінізму і етноциду. Десятками років в Україні діяли сили, що провадили і провадять боротьбу різними засобами за національну самобутність та відвоювання власної держави, попри всіх жертв і переслідувань. В такому дусі жило і живе націоналістичне підпілля і катакомбна Церква.

Національно-визвольний рух використовує кожен щілину і розлузнення імперської структури для зміцнення власних національних позицій. Але є також загроза послаблення нескорених, безкомпромісових сил ілюзіями більшої волі й злагіднення московської політики щодо уявлених націй. Отож VII-ий ВЗ доручає посилити визвольну міжнародну політику по лінії концепції Національної Революції, зміцнювання спільного

фронту уярмлених націй та дальшого мобілізування у Вільному світі приятелів проти російської імперії.

5. VII-ий ВЗ постановляє продовжувати систематичну розплановану й добре приготовану акцію розкривання ССРСР як московської загарбницької великодержави, як центру атеїстичного месіанізму, марксизму і советського тоталітаризму, як центру нівеляції національних культур і культуро-вбивства, як центру все нових плянів агресивного експансіонізму, як найжорстокішої економічної і соціальної колоніальної системи всіх часів. Таку розяснюючу діяльність посилити на всіх доступних форумах, по-через АБН-ВАКЛ-ЕРС, по-через наші чужомовні періодики, книжковими виданнями, поміщуванням відповідних матеріалів у чужих виданнях, виступами в чужонаціональних медіях і масовими акціями.

6. VII-ий ВЗ віддає велику шану сл.п. Ярославові Стецькові-Голові УДП і Проводу ОУН та Президентові АБН, за його незміренно вартісну дипломатичну й політично-ідеологічну працю продовж понад 40 років.

7. VII-ий ВЗ дає всецілу піддержку п-ні Славі Стецько на пості Президента АБН. VII ВЗ стверджує, що найважливішими формаціями вияву зовнішньої політики ОУН є УДП і ЦК АБН.

Б. Постанови в окремих справах

8. VII-ий ВЗ поручає Проводові продовжувати наші зовнішньо-політичні заходи у магометанському світі і на Близькому Сході. Треба зрушити ісламські народи до боротьби проти атеїстичної та колоніальної російської імперії, яка вже поневоляє кількадесят мільйонів магометан в ССРСР, Афганістані й інших країнах та націляється вести нові агресивні війни супроти магометанських народів ...

/ Далі не публікується /

9. VII-ий ВЗ віддає велику шану й честь героїчній боротьбі афганського народу за свою волю і незалежність проти російської імперської агресії. Наші заходи щодо співпраці з афганським повстанським рухом потрібно інтенсифікувати ...

/ Далі не публікується /

10. / Не публікується /

11. VII-ий ВЗ стверджує повну правильність постанов У-го і УІ-го ВЗ-ів щодо Китаю і других комуністичних країн Далекого Сходу. Ще більше уваги треба приділити Японії, як теж втримувати далі зв'язки з вільними країнами Азії. Японія сьогодні головна демократична велико-потуга в Азії, і в ній необхідно дальше розбудовувати зв'язки до прихильних нам кіл та формувати там проукраїнську групу.

12. ОУН завжди намагалася прихилити до визвольної боротьби українського народу жидівську меншину в Україні. Але деякі жидівські кола пішли на співпрацю зі злочинною російською імперією в поборюванні українського національно-визвольного руху та в знеславлюванні української нації. Ціллю тих затій є викликати українсько-жидівську ворожнечу, перешкодити наближенню обох націй для сформування спільного фронту проти московського імперіялізму та нав'язання прихильних взаємин.

VII-ий ВЗ ОУН доручає невпинно й послідовно розкривати і поборювати ворожі диверсії та вести дальші заходи придбання у жидівському народі приятелів нашої справедливій боротьбі за УССД, для боротьби проти російського імперіялізму та нав'язання приязних взаємин між обидвома народами на підставі концепції: Воля народам - воля людині !

13. VII-ий ВЗ схвалює дотеперішню політику Проводу ОУН у відношенні до Польщі. Це найперше, допомога втримати проживаючу там українську спільноту на високому рівні національної свідомості та культурного розвитку з власною Українською Церквою та ієрархією. Стверджуємо вияви симпатій до українства з боку певних польських кіл, при постійній ворожій поставі комуно-сателітного режиму до національно-державних стремлінь українського народу. Відмічуємо деякі взаємні прихильні заходи нав'язати політичну українсько-польську співпрацю. Ми за розбудову тривалої й міцної дружби на базі визнання поляками ідеї УССД і етнографічного принципу майбутніх кордонів між державами обидвох націй після знищення російської імперії. Пропонуємо концепцію і форму АБН за найдоцільніший форум українсько-польської співпраці. Закликаємо польський нарід і Польську Церкву відзначити і вшанувати Тисячоліття Християнської України і Української Церкви, встановленої вел.кн. св.Володимиром Великим.

14. VII-ий ВЗ стверджує, що незмінно найближчими союзниками України "по долі" є народи поневолені Росією в межах ССРСР. Треба докладати великих зусиль для тісної і всесторонньої співпраці з визвольними рухами Туркестану, Литви, Білорусі, Латвії, Естонії, Грузії, Азербайджану і інших у боротьбі проти спільного ворога - Росії.

15. VII-ий ВЗ стверджує, що досі в російському народі не має жодної серйозної політичної групи, що стремить до ліквідації російської імперії та відзискання уявленими націями власних суверенних держав. Головною організованою силою, що поневолює Україну є російська держава і мільйони росіян, які виконують накази цієї держави /РСФСР, розширеної до ССРСР/. У колах російської опозиції/дисиденти, правозахисники/ були окремі голоси в користь державної незалежності неросійських народів, але без практичних позитивних наслідків, а радше обманливого характеру. Стверджуємо, що російські і т.зв. "совєтські дисиденти" не виступають за знищення ССРСР, і тим самим не є і не хочуть бути приятелями українського визвольного руху, що змагається за УССД. Теза, що лише комуно-партократичний режим є ворогом народів в ССРСР є фальшива й безпідставна, бо основою влади КПСС є реальна сила російської держави.

16. Товариства і установи, які займаються виключно обороною людських прав забувають, що здійснення і гарантія людських прав є неможливе тоді, коли не є здійснені державницькі права нації. Їхні заходи можуть лише дещо допомогти індивідуальним політичним в'язням у ССРСР. VII ВЗ поручає всюди й завжди звертати увагу чужинців на те, що український нарід прагне найперше знищення жорстокої російської неволі та відзискання своєї суверенної держави, а не змагання за фіктивні людські права в межах російської імперії; такі права завжди будуть фіктивні доки Україна буде поневолена. Права людини для українського народу будуть здійснені єдино в УССД !

17. У відношенні до держав Західної Європи, VII-ий ВЗ схвалює дотеперішню зовнішню політику ОУН, ведену через УДП, Організації УВФ, АБН і ЕРС. Поручаємо втримувати на високому рівні "АБН-Кореспонденцію", "Юкрєнієн Ревю", "Л'Ест Европеєн" і продовжувати видання німецькомовного Бюлетеня і по можливості також в єспанській та інших мовах. Основні напрямні наступні : а/ поборювати закріплене москофільство як щодо російської імперської культури так і щодо російської імперської держави, б/ розкривати ілюзорність і тимчасовість політики коєкзистенції /детанта/ з ССРСР, в/ непохитно і систематично пропагувати необхідність відновлення Української Держави та держав всіх

уярмлених Росією націй, як справжньої гарантії тривалого й справедливого миру, волі й безпеки всіх народів Європи. Доцільно поробити заходи для встановлення бюро УДП-АБН-ЕРС у Страсбурзі для впливу на Європейський парламент і політичні кола, з ним пов'язані.

18. VII-ий ВЗ стверджує, що ЗСА, як головна потуга Західного світу, повинна захищати свободу народів і людини та допомагати визвольним рухам Москвою поневолених народів.

Вітаємо реорієнтацію деяких політиків ЗСА супроти російської імперії щодо політики нуклеарного роззброєння, як і до конкретної допомоги повстанцям в Афганістані, Анголі, Нікарагві.

Своїми виступами, президент Роналд Реген підкреслював злочинність російської імперії і виявив про-українську політичну орієнтацію при численних нагодах. При зустрічі Голови Проводу ОУН із президентом Роналдом Регеном, в літі 1983 року, президент заявив: "Ваша боротьба є нашою боротьбою, ваша мрія - це наша мрія, ви є совістю вільного світу".

На основі згідної з тими заявами політики, ЗСА в першу чергу мусіли б відкликати визнання України легально-складовою частиною СРСР на зразок балтійських країн і відкликати визнання непорушності кордонів СРСР. Тільки тоді ЗСА здійснить постанову проголошену в законі про "Тиждень поневолених націй".

Така настанова радикально змінила б відношення між обидвома надпотугами на користь вільного світу, і ЗСА могли би поновно відзискати роль носія смолоскипа свободи для націй що живуть у темряві російської тюрми народів.

У всіх ділянках суспільного життя в ЗСА, слід усвідомлювати американський нарід про смертельну загрозу російського імперіалізму для ЗСА і вільного світу, та рівночасно пропагувати ідею розвалу російської імперії через національні революції поневолених народів.

ВЗ зобов'язує свої клітини доложити всіх зусиль у заходах щоби ЗСА зрозуміли необхідність розвалу російської імперії і дали всебічну допомогу українському визвольному рухові, як і визвольним рухам інших Москвою поневолених народів.

19. VII-ий ВЗ визнає важливість західних радіопередач до поневолених Москвою народів і особливу роль, яку відіграють ті передачі в ширенні правдивих даних про поневолені нації, зокрема їхні колишні могутні держави - як українську - і про політичні, культурні, релігійні заходи та акції української діаспори в змаганні за УССД.

Українсько-мовні радіопередачі "Радіо Свобода", "Радіо Ватикан", "Канадська передача" та інші, повинні відзеркалювати та пропагувати інформацію на Україну з наголошенням прагнення українців до державної незалежності.

VII ВЗ доручає Проводові продовжувати акції щодо посилення західних радіопередач на Україну з відповідним змістом, підкреслюючи мобілізацію народних мас до національно-визвольної боротьби.

20. VII-ий ВЗ стверджує доцільність поширення Української Центральної Інформаційної Служби, поставлення її на рівні пресових агенцій. УЦІС повинна стати інформаційним центром про Україну, зваживши, що УССР не має своєї власної інформаційної служби, а є обслуговувана виключно імперською російською агенцією ТАСС у Москві. УЦІС потрібно забезпечити модерними засобами швидкого і масового поширювання інформації до всіх важливих центрів Землі.

21. Для здійснення своїх завдань, Сектор зовнішньої політики потребуватиме більше кваліфікованих і високо-ідейних кадрів. Тому VII-ий ВЗ доручає призначення фондів на влаштування Курсів Зовнішньої Політики ОУН.

ПОСТАНОВИ УІІ-го ВЗ У ФІНАНСОВО- ГОСПОДАРСЬКИХ СПРАВАХ

А. Вступні ствердження

1. Організація Українських Націоналістів, як революційно-політична формація української національно-визвольної боротьби, потребує для досягнення своїх завдань фінансово-господарських засобів. Подібно як в минулому, так і під цю пору, щоб зберегти незалежну суверенну політику ОУН, ми діємо в оперті на власні сили Організації й українського народу.

2. УІІ-ий ВЗ стверджує постійний зріст месткового стану української спільноти в діаспорі й Організацій Українського Визвольного Фронту. У зв'язку з тим є можливості поширення фінансово-господарської бази для Організації, зокрема з уваги на необхідність розширення нових ділянок і форм визвольної боротьби.

3. Безпосередній тягар визвольно-революційної боротьби ОУН за здобуття УССД і розвал російської імперії спочиває в першу чергу й головною мірою на плечах членських кадрів і симпатиків. Тому вони мають бути під оглядом виконності своїх фінансових зобов'язань і жертвенности взірцем і заохотою до наслідування для інших.

4. УІІ-ий ВЗ одобрює рішення Проводу назвати створений з ініціативи сл.пам.Голови Проводу ОУН, Фонд Оборони України іменем Ярослава Стецька і доручає Головному Проводові постійно продовжувати збіркову акцію, щоб досягнути в скорому часі висоту зібраного капіталу теренами ЗСА, Канади, Великої Британії й Австралії по одному мільйонові доларів кожним згідно з постановою УІ ВЗбору. Всі інші терени мають безперерви змагати до збільшення цього фонду в міру їхніх фінансових спроможностей. Господарку Фонду регулює затверджений Проводом правильник, який треба переглянути й евентуально внести до нього зміни, потрібні з уваги на теперішній стан і боротьбу ОУН і потреби нашої визвольної дії на міжнародному форумі. Капітал ФОУ має залишитися ненарушеним.

5. / Не публікується /

6. УІІ-ий ВЗ доручає Проводові доложити всіх старань, щоб впродовж чергової каденції подвоїти фінансовий потенціал Організації.

Б. ДЖЕРЕЛА ФІНАНСОВО-ГОСПОДАРСЬКИХ ПРИБУТКІВ

1. Джерелами прибутків ОУН є: членські вкладки й оподаткування, збірки, пожертви при різних нагодах, посмертні записи, дотації підприємств і установ, дальша розбудова ФОУ ім.Я.Стецька й прибутки з інвестицій наших фондів.

2. Усі члени і кандидати в члени теренів ЗСА й Канади зобов'язані платити річну членську вкладку у висоті сто доларів. Інші терени у висоті, в залежності від рівновартости прожиткового рівня членських кадрів, на основі пропозиції ТП, за узгодженням Головного Проводу. Організовані симпатики платять вкладку у висоті визначеній даним Тереновим Проводом.

3. Члени Юнацтва ОУН теренів ЗСА й Канади платять місячну вкладку у висоті по два долари, а члени Юнацтва інших теренів у висоті визначеній Тереновим Проводом Юнацтва, за одобренням даного Теренового Проводу.

4. Членська вкладка є одним із показників приналежності до ОУН. Тому від вкладки ніхто не може бути звільнений, хіба що зайдуть особливі родинні чи соціальні умовини. Тоді даний Тереновий Провід розглядає такі індивідуальні випадки та може знизити вкладку. Якщо кризовою си-

туацією заторкнений цілий терен, тоді Тереновий Провід пропонує Головному Проводові змінити висоту вкладки на даному терені.
УІІ ВЗ дає Головному Проводові право таку зміну зробити у специфічних випадках

5. Члени, кандидати і симпатички морально зобов'язані жертвувати на цілі ОУН у формі оподаткування на добровільній базі, пропорційно до заробітку, принаймні у висоті одного відсотка.

6. Економічні підприємства, створені і розбудовані завдяки морального капіталу Організації, повинні щорічно призначувати на потреби ОУН відповідні дотації в рамках відносних законів, у залежності від зиску, співмірні з цілями, завданнями і зусиллями ОУН для здобуття Української Держави.

7. Усі Організації Українського Визвольного Фронту, їхні крайові й місцеві клітини, мають щорічно вплачувати більші суми на цілі ОУН, запропоновані Тереновими Проводами.

8. Кожного року, як це було дотепер, треба переводити на всіх теренах збірку на Визвольний Фонд. Ця збірка має бути відповідно підготована і нею треба охопити якнайширші кола українського громадянства, без різниці територіального походження, релігійного визнання чи партійної приналежності.

9. Члени, кандидати, симпатички й Юнацтво зобов'язані використовувати кожну зустріч українців загального, родинного чи товариського характеру для збірки пожертв на цілі ОУН.

10. Що два роки переводити на всіх теренах збірку на АБН, пов'язану з пропагуванням ідеї спільного фронту визвольних рухів поневолених народів проти російського імперіялізму та висвітлювання успіхів, досягнених через АБН.

При всіх нагодах продавати видання АБН, приєднувати передплатників "АБН-Кореспонденс", "Юкрениєн Ревю" і "Л'Ест Европеєн" та інших наших чужомовних видань. Всі активні на зовнішньому відтинку члени ОУН і ОУВФ повинні придбати собі чотири томи "АБН", видання Бібліотеки Українського Підпільника, ч. 4/1956 року, 12/1979 р., 13/1981 р. і 14/1982 р., що становлять величезний документальний матеріал про нашу зовнішню політику за минулих 40 років.

11. Члени ОУН повинні бути передплатниками видань Проводу "Шляху Перемоги" і "Визвольного Шляху" та брати участь у збірках на прсовий фонд згаданих видань. Вони повинні також сприяти поширенню наших теренових пресових органів.

12. УІІ ВЗ закликає звернути особливу увагу на записи-тестаменти на цілі ОУН, зокрема самотніх осіб, бо в противному випадку тяжко запроцьований український гріш попадає до чужих рук-установ, або ще гірше - до кривавих рук Москви.

В. ЗАГАЛЬНІ ДОРУЧЕННЯ Й ПОСТАНОВИ

1. УІІ-ий ВЗ доручає Проводові ОУН зреалізувати постанову УІ-го ВЗ про встановлення Головної Господарської Ради при Фінансово-Господарському Секторі Головного Проводу. Головна Господарська Рада, у склад якої входять запрошені Проводом ОУН фахівці фінансово-господарської ділянки, є дорадчим органом для планування і розбудови фінансів і господарки та діє згідно з правильником, затвердженим Проводом ОУН.

2. При Теренових Проводах, зокрема більших теренів, належить оформити й активізувати Теренові Господарські Ради, зложені з фахівців еконо-

мічно-фінансової ділянки для допомоги тереновим фінансово-господарським референтам. ТГРади діятимуть згідно з правильником, аналогічним до правильника Головної Господарської Ради.

3. УІІ-ий ВЗ доручає Проводові перевірити правовий стан всього організаційного майна та де потрібно його правно оформити згідно із законами місцевої країни, щоб це майно було забезпечене за Організацією у майбутньому. Фінансово-Господарський Сектор Проводу і референти в Теренових Проводах мають мати облік майна, провірюваний Головною Контролею, що служитиме як підстава для вірнішого розділення поодиноким теренам бюджетового навантаження.

4. УІІ-ий ВЗ доручає Проводові оформити Головну Виданичу Комісію найпізніше до одного року із завданнями планування, координування, організування та видавання найпотрібніших творів з погляду доцільности ОУН. Така ГВКомісія має допильнувати кольпортажу й рентабельність всіх організаційних видань і видавництв на всіх теренах.

5. УІІ-ий ВЗ доручає застосовувати у фінансово-господарській політиці модерні методи й засоби, зокрема брати під увагу вміле інвестування фондів, оснування торговельно-індустріальних підприємств, використання модерної технології тощо.

6. Уся господарка фінансами Організації має провадитися в рамках прелімінара бюджету, що його кожного року виготовляє керівник Фін.-Госп. Сектора Проводу, згідно з вимогами поодиноких Секторів, при співпраці Фін.-Господарських референтів Теренових Проводів. Бюджет схвалює Провід ОУН. На основі ухваленого бюджету розподіляється навантаження на поодинокі терени, які зобов'язані його виконати.

ПОСТАНОВИ УІІ-го ВЗ ОУН У СПРАВАХ ЮНАЦТВА

І. Вступ

У своїх зверненнях до української націоналістичної молоді, Голова Проводу ОУН, Ярослав Стецько, писав:

- 1/ "Висловлюю Вам подяку за Вашу працю для добра нашої Батьківщини-України. Пам'ятайте завжди про те, що Ви - молоде покоління - вже сьогодні мусите нести співвідповідальність за справу визволення України.
- 2/ Зосереджуйте свою увагу на виховно-вишкільних і дійових завданнях, а не на вигодах. Подбайте про те, щоб мали Ви добрих виховників-вишкільників і провідників, постійно діючих, систематично, плано-во...
- 3/ Пам'ятайте, що на найбезпечнішу для московських наїзників силу - ОУН, скерована головна атака КГБ. Знеславлюванням, зганьблюванням, інфільтрацією, наклепами і диверсією намагається ворог звоювати визвольний рух ОУН.
- 4/ Будьте чуйні! Погорджуйте вигідним життям! Жийте небезпечно! Ставте ідеальне над матеріальним!...
- 5/ Будьте прикладом ідеалізму і патріотизму, притягаючою силою для всієї української молоді!

Молодь ОУН - покоління тридцятників - створило основи, з яких вирости нові покоління борців за волю України. Вони... створили легенду нескореної нації, епоху двофронтової війни України.

- 6/ Хай приклад Юрія Шухевича завжди присвічує Вам на шляху Боротьби! Розгортайте масові акції в обороні України! Ясно і чітко ставте завжди ідею Української Самостійної Соборної Держави і розвалу російської тюрми народів на національні незалежні держави в етно-графічних кордонах!
- 7/ Чи ми готові до переможного старту за здійснення наших ідеалів? Чи наш націоналізм є лише світоглядом, чи теж етичним? Без етичного елементу, без героїчного, без альтруїстичного, світоглядний націоналізм є фразою!

Почуття в і д п о в і д а л ь н о с т и за долю нації, яке унаймається у кожночасній дії і чині, у всякому почині і задумі, який треба довести до здійснення, це те, що я кладу Вам на серці! І не менше - і д е а л і с т и ч н е відношення до всього, що Вас зобов'язує чинити для Організації, для визволення. Почуття обов'язку супроти Організації і Батьківщини, якій служить Організація, мусить проникати Вашу життєву настанову!

Життєвий ідеалізм, відповідальність, обов'язковість, бажання Великого, жити величним і жити ризиковно - це етично-ідейні передумови всякої політичної дії.

- 8/ Стоїмо перед великими зривами! Тому нам треба не лише наші завдання усвідомити, але не менше плекати я к і с т ь людини, якість к а д р і в, тобто тих, що здійснюватимуть великі, понадлюдські завдання! А молоді кадри це найважливіше сьогодні! **КНАЦТВО ЦЕ НАШЕ МАЙБУТНЄ!**"

Ці закликаючі слова сл.п.Ярослава Стецька приймаємо як настанови зобов'язуючі для Кнацтва ОУН.

Актуальними і далі зобов'язуючими є постанови у справах Кнацтва ОУН, прийняті на ІУ, У і VI Великих Зборах ОУН.

II. Загальні ствердження

- I/ Майбутнє належить молоді! Шлях у майбутнє веде через сьогодні. Для кращого національного майбутнього молодь мусить давати свій вагомий вклад у сучасність, стаючи на зміну старшому поколінню революціонерів, переймаючи його здобутки, ідеї, боротьбу, досвід і мету, щоб не переривалася нитка тягlosti змагань поколінь за ту саму ідею - відвоювання Української Самостійної Соборної Держави з народоправним устроєм.
- 2/ Живемо в добі націоналізму і національно-визвольних змагань народів проти колоніалізму, особливо більшовицько-російського, за національну самобутність, державну самостійність, за справедливий політичний та соціально-економічний лад. Цей прапор націоналізму підносять усюди руки молодого покоління, пробудженого до борні народів, а в тому особливо України. Молоде покоління України визнало націоналізм як головну рушійну силу у сучасній добі життя народів.
- 3/ Великі подвиги і героїські чини української націоналістичної молоді впродовж майже сім десятиліть зумовили в Україні непереможений хід українського визвольного націоналізму і голошених ним ідей. Українська молодь, кнацтво кожного покоління дає свій творчий вклад під знаменами Української Держави /1918 - 1920 рр./, БУД, СВУ, СУМ, УВО, ОУН, УДП, УПА, УГВР в процесі ставлення української духовної держави, що є у наших вже часах основним чинником у розвитку широкого всенационального руху, який новою могутньою хвилею котиться по Україні. Московою спричинена атомна катастрофа у Чорнобилі, ще радикальніше загострила фронти між поневолювачем і поневоленими, - між Україною і Москвою.

- 4/ В ідейному зударі з московським більшовизмом завжди перемагає націоналізм. Націоналізм, втілений в молоде українське покоління велику частину якого, за словами крайового автора, "обнав патос оновлення", виявило подивугідну відпорність проти злочинної системи комсомолу і КПСС у всіх ділянках життя, і стало носієм і пропагатором українського світогляду і національних ідей. Посилення віри в Бога, поворот до тисячолітніх національних традицій, потужна боротьба за українську мову та за історичну і культурну спадщину нації - свідчать про непереможність української ідеї, носієм якої є сьогодні український визвольний націоналізм.
- 5/ Унікальність і величність в історії української нації тисячоліття хрищення України видимо прискорює це глибинне усвідомлення у молоді, її традиційних, духових, культурних, історичних коренів, з візією вічного українського міста Києва, і вільного столичного Києва завтрішнього дня, що у свою чергу, раз на завжди виключає з ментальності молодого українця і українки накинтий комплекс московської "вищевартості", і розбуджує у них гордість власного духового, морального, історичного і культурного утвердження.
- У протиставленні до московського безбожництва, цезаропалізму, тиранії і рабства - ОУН висуває світогляд героїчного християнства і українського героїчного гуманізму.

III. Світоглядіві ствердження

/Гляди Постанови в ділянці ідеології і державної програми /

IV. Організаційно-кадрові ствердження

- 1/ Княцтво ОУН є вагомим фактором в діяльності Організації Українських Націоналістів, як кадрова база для ОУН, як активізатор ідей ОУН серед української молоді, як реалізатор широкорозгалуженої програми ОУН.
- 2/ Враховуючи завдання ОУН і потребу завжди більшого впливу на найширші кола українського суспільства, необхідно далі посилено і систематично розбудовувати і скріплювати мережу Княцтва ОУН.
- 3/ В ієрархії завдань ОУН, одним із основних завдань є організування і вишкіл Княцтва ОУН.
- 4/ Мережа Княцтва ОУН є інтегральною частиною ОУН.
- 5/ Мережа Княцтва ОУН діє на основі окремого правильника, в організаційному пов'язанні з проводами відповідних клітин ОУН згідно із Устроєм ОУН, і з постановами Великих Зборів ОУН.

У. Княцтво ОУН в Україні

- 1/ Для існування Княцтва ОУН в Україні на даному етапі за підставу служить горіння національною ідеєю і активне включення в революційні процеси в Україні, що стають пробою характерів.
- 2/ Княцтво визначається рисами революційного характеру, сміливістю виступів проти московських окупантів в обороні українських національних традицій і символів, в боротьбі проти обмосковлення шкіл і духово-культурного життя взагалі, як теж участю в революційних протиросійських і протикомуністичних виступах.

3/ / Не публікується /

4/ Юнацтво ОУН спричинює національний фермент проти окупантів на відтинку молоді, активне в усіх національних процесах, які ведуть до повалення російської окупаційної влади і системи життя, а встановлення Української Держави і української системи життя.

5/ Революціонізація юнацтва і молоді в Україні є закономірним історичним процесом в умовах окупації, який нам треба всесторонньо підтримувати.

УІ. Юнацтво ОУН в діаспорі

А. Ствердження

1/ Українська діаспора нашої доби це є ланцюх шести поколінь українців, а від закінчення Другої світової війни - трьох.

2/ Українська молодь родиться і дозріває серед не-українського оточення, обставин виховання, шкільництва, праці, товариських взаємин, культурних, політичних, фізичних і духових впливів і змін.

3/ Серед української молоді почуття "емігрантськості" помітно пригнуте або взагалі неіснуюче. Молодь вважає себе повноправними громадянами-жителями країн, де вона /чи її батьки і предки/ поселилися, чи де вона родилася.

4/ Є очевидний і нормальний процес інтеграції/ і частинно, на жаль, асиміляції/ у всіх аспектах життя країн нашого поселення, що відвертає увагу бодай частини молоді від суто-українського життя чи української національної проблематики в загальному.

5/ У багатьох країнах нашого поселення є вироблене і засвоєне поняття "національної приналежності"/ у розумінні громадянства, чи натуралізованого жителя даної країни/ і "національного походження"/ у розумінні етно-культурно-національному/, що розв'язує абсурдне поняття "двох батьківщин".

6/ Зі соціологічної точки зору, в обставинах діаспори витворився різноманітний тип українця в тім змислі, що у нього помітні тяжі і льокально-крайові притаманності нації, в якій живе, прикмети льокальності, забарвлення, риси характеру, елементи світогляду, тощо - які важко неутралізувати, а слід спрямовувати у все-українське русло.

7/ Обставини діаспори заставляють українську молодь або інтегруватися в дане довкілля, задержуючи свою підставову українськість або відступати від українства асимілюючись в це довкілля. Тому слід сприяти і витворювати таку атмосферу, в якій молодь збагнула б, що задержання і всебічне плекання їхньої українськості є збагачуючим чинником їхнього "Я" як повноцінної національно означеної людини, яка принесе користь для країни свого поселення і для української нації.

8/ Кожне нове покоління українців сприймає Україну і українську національну і визвольну проблематику у своєрідний спосіб.

9/ Українська молодь в діаспорі має лише посередній зв'язок з Україною /дім, родина, церква, українська школа, молодечі організації, преса, частинно товариство/, що, очевидно, є не-задовільним. Але це не означає, що українська молодь в діаспорі не є спроможна сприй-

мати українство і українську проблематику на рівні - або краще - із усіма іншими своїми життєвими факторами. Справа не полягає у виключенні зі світу молоді всього іншого крім українства, а радше включення українства, української свідомості, української ідеї, України у її світ.

- I0/ Шлях до живого українства української молоді в діаспорі не є завжди позначений закономірністю, спонтанністю, автоматичністю, підсвідомістю, чи вольовістю, як це є в основі на материку в лоні нації, хоч усі ці елементи можуть існувати у різних ступнях своєї інтенсивності. Справа українства в діаспорі, - і до певної міри і в Україні в умовах суцільної московської окупації впродовж століть, - є теж проблемою суті української нації.
- II/ Українська молодь в діаспорі хоче, і повинна, розуміти своє українство, що улегшує можливість відтак належно реагувати емоційно, вольово, інтелектуально на різні аспекти української проблематики.
- I2/ Молода українська людина хоче і повинна засвоїти щонайкращі методи сприймання своєї українськості і України, як своєї духової і фізичної батьківщини.
- I3/ У деяких країнах нашого масового і довгого поселення закріплюється соціально-політичне явище місцевого українського патріотизму протиставного до суспільства країни, в якій проживаємо. Це вважаємо за позитивне явище, бо цей рід патріотизму сприяє відродженню і скріпленню українства в контексті країн нашої діаспори і стає посередником між українською молоддю в діаспорі та Україною і українською проблематикою у світовому засягу. Боротьба яка розгорнулася за останніх 2 - 3 роки в обороні України і українського імені, - в обороні самого поняття українськості і українського "Я" по різних країнах нашого поселення свідчить про те, бо в акціях оборони є зарепрезентовані усі покоління українців, які складають нашу діаспору. Треба нам інтенсивніше включатися і скріплювати цю течію українського патріотизму, представляючи Україну і українську справу в країнах нашої діаспори /там де це є актуальним/ і в контексті актуальної світової проблематики.
- I4/ Наш світ знаходиться у періоді прискорених змін у різних ділянках життя: науки, технології, економіки, політики, суспільства. Рационалізація, автоматизація та зрізничкований поділ праці слідні усюди. Нераз приходять зміни нагло. Хто немає твердих етичних, філософських, релігійних засад, той не завжди знайде себе в тих наглих перемінах. Треба постійно споглядати на своє місце постой і реагувати духово. Духова мобільність і активність є необхідні. Немає "знання на ціле життя". Час навчання і здобування новішого досвіду ніколи не кінчиться.
- I5/ Ця проблематика стоїть акутно серед молодого покоління, перед нашими молодими членами і членами Княцтва. Їм треба давати відповідь на усі світобурні питання, пов'язуючи їх з нашими незмінними правдами і засадами, які треба передавати в актуальній формулюванні. Ідейно-світоглядіві заложення не міняються, але треба допомагати Княцтву їх краще інтерпретувати, розуміти, оцінювати, вживатися в них, і приходити до остаточного переконання, що з нашими націоналістичними світоглядівими засадами - йому найкраще іти в життя і рівночасно служити Україні.

Б. Постанови

- 1/ Удосконалювати одностайну вишкільну систему Юнацтва ОУН для вирощування нових членських кадрів ОУН: програму, методику, підходи до дійових вишколів, вишколи для вишкільників і провідників Юнацтва, фаховість і ефективність вишколів, матеріали для інструктажу, пов'язання теорії і практики, організаційне навантаження, практики конспірації, координації, процес інформування мережі Ю ОУН про різні ділянки праці Організації, її оцінка-аналіза подій, явищ, пов'язаних із визвольною боротьбою і українською проблематикою.
- 2/ Виховно-вишкільна система Ю ОУН повинна спричинюватися до витворення всебічного українського оточення і атмосфери - витворення української дійсності, що дасть юнацтву бодай посередню, чи частинну стичність із Україною, станом національного поневолення і процесами визволення.
- 3/ Тому, що українська спільнота в діаспорі, в тому і молодь, є невід'ємною віткою української нації, і, як засіб побудови мостів, встановлення і зміцнення тяглости і зв'язку нових поколінь з Україною і українською визвольною проблематикою, слід включати у вишкільні програми юнацтва історію української діаспори, що є не лише частиною історії країн нашого поселення, але частиною історії української нації. Наголошуємо такі аспекти: а/ причини еміграції українців, - національний, політичний, соціо-економічний гніт окупантами України; б/ воєнні хуртовини і визвольна боротьба; в/ труднощі в країнах поселення, кривди, дискримінація, тощо, і досягнення української діаспори у всіх ділянках життя, особливо для визвольної справи; г/ роля діаспори відносно України і визвольної боротьби; г/ місце і роля української людини-індивіда в діаспорі на тлі історичної дійсності у відношенні до України і української проблематики. Це допоможе юнацтву віднаходити і скріплювати свої національні коріння.
- 4/ Далше систематично впроваджувати у вишкільну систему Юнацтва матеріали з України про сучасні визвольні процеси в Україні, тощо, що служитиме шляхом до джерел українського визвольного націоналізму і до минулих етапів визвольної боротьби ОУН і українського народу взагалі.
- 5/ / Не публікується /
- 6/ Усвідомляти і вказувати юнацтву на замасковані, але реальні політичні, духові і фізичні фронти, які ворог - Москва - розгортає серед нашого власного довкілля у країнах поселення нашої діаспори. Ворог діє не лише в Україні, але він з інтенсивністю діє проти нас у вільному світі.
- 7/ Реалізувати систему спеціалізування вишколів для членства Ю ОУН по лінії відповідних секторів і референтур ОУН. Центральним завданням таких дійових вишколів Ю ОУН має бути організування, переводжування та участь в акціях допомоги в визвольній боротьбі, помочі народові в Україні в акціях проти знеславлювання визвольної боротьби ОУН-УДП-УПА-УГВР та її провідних осіб і борців.
- 8/ Організаційний правильник Ю ОУН передбачає важливість і потребу "цікавитися і допомагати в праці цілості Українського Визвольного Фронту" та "бути активним і зразковим членом ідейно спорідненої з ОУН молодечої організації". Юнацтво ОУН мусить закріпити у своїй системі дійових вишколів методу подвійного навантаження,

де, крім суто організаційних завдань, кожний член Ю ОУН одержить конкретне доручення працювати в системі УВФ, тобто на громадсько-політичному відтинку, виховному і на відтинку зовнішньої політики /ОУВФ, УЦІС, АБН, ВАКЛ/.

- 9/ / Непублікується /
- 10/ / Не публікується /
- 11/ / Не публікується /
- 12/ Розпланувати і систематично переводити відповідні вишколи для вишкільників.
- 13/ Постійно наголошувати і примінювати елемент конспірації і принцип селективности /якості/ у приєднуванні до Княцтва ОУН.
- 14/ Система таборів Ю ОУН - дійових вишколів Ю ОУН, система подвійного навантаження членства Ю ОУН, і організаційна служба становлять Організаційну школу Княцтва ОУН.
- 15/ / Не публікується /
- 16/ Відновити видавання "Бюлетеня Ю ОУН.
- 17/ Видати окремим виданням вишкільний підручник для вишкільників Ю ОУН, який включатиме матеріали з теорії і для дійової практики.
- 18/ Встановити при Секторіві Молоді постійну комісію для справ дійових вишколів Княцтва ОУН.

-----oOo-----

ЗМІСТ "Б.П." ч. 29

Сторінка

Відбувся VII-ий Великий Збір ОУН	I.
В.Косович: Відкриття VII-го ВЗ ОУН	2.
Постанови в ділянці ідеології і державної програми ...	5.
Постанови на відтинку визв.боротьби на рідних Землях..	II.
Постанови в Організаційно-Кадровій ділянці	14.
В.Косович: Стан і перспективи визв.боротьби і роля ОУН	20.
Постанови VII ВЗ у фінансово-господ.справах	24.
Постанови VII ВЗ у справах Княцтва	26.

-----oOo-----

